

Handwritten text in blue ink, including the word "NAMES" and a signature.

(mirrored)

2002
Oct 6/13
A-ZOTOA

အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅လမ်း (ထက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၂၉၇၀၇၂

မုံရွေးစာမည် (၁၀၁)

မောင်ချောနွယ်အတု

မောင်ချောနွယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၇ / ၂၀၀၂ (၇)
 မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၆ / ၂၀၀၂ (၁၀)

■
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 ဒုတိယအကြိမ်

■
 အုပ်ရေ
 ၅၀၀

■
 ထုတ်ဝေခြင်း
 ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၂

■
 မျက်နှာပိုးပန်းချီ
 ကိုကိုနိုင်

■
 ကွန်ပျူတာစာစီ
 မုံရွေး

■
 စာအုပ်ချုပ်
 ကိုတင်အေး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစာင့်လွင်၊ သော်ကစာပေ
 အမှတ် ၆၀၅၊ သုဓမ္မာလမ်း၊
 မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ - ဦးထွန်းလင်း၊ ဖိုးဝအောင်ဆက် (၀၆၃၆၂)
 ၁၄၀၊ ၄၅လမ်း (ထက်)၊ ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 တန်ဖိုး - ၃၀၀ကျပ်

မ ဂ တိ က ဂ

၁။	ကဗျာဆရာနှင့် ပင်လယ်စားပြ	i
၂။	မြည်	၁
၃။	ကိုယ်လက်သန်စင်ထားတဲ့နေ့	၂
၄။	ဖြစ်ခဲ့တယ်	၄
၅။	ဟိုတယ်	၈
၆။	ဝတ်မှုန်ကူးကြ	၁၀
၇။	လက်တစ်ဖက်တည်းပညာရှိနေတဲ့ ညနေခင်း	၁၂
၈။	မြို့တစ်မြို့က ဝှက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်များ	၁၄
၉။	အတွင်းသံ	၁၆
၁၀။	အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ ည	၁၈
၁၁။	ငါ့လျှာပေါ်က ဆာတေးရိုးယန်းမြက်ခင်း	၂၂
၁၂။	ဆေးစစ်ခံတဲ့ ည	၂၅
၁၃။	မျှော်လင့်ခြင်း ထမင်းသိုးများ	၂၈
၁၄။	မစဉ်းစားခြင်း သေတ္တာ	၃၄
၁၅။	ပင်မူညှိတေး	၃၆
၁၆။	လေးသည်တော်ဝိလျှံ(လ်)၏ မြားချက်များ	၃၉
၁၇။	မစ္စတာဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ	၄၂
၁၈။	ကြယ်ပြာလေးနဲ့ ထမင်းစားပြီးတဲ့နောက်	၄၅
၁၉။	မောင်ချောနွယ် အတု	၅၁
၂၀။	နှလုံးသားထဲကို ရေမသွန်ပါနဲ့	၅၄
၂၁။	နတ်တို့ခိုးဝှက်ခြင်းခံရတဲ့ ကဗျာ	၅၆

မုံရွေးစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၇၈။ ရုပ်ပြရူပဗေဒ မိတ်ဆက် (ဒေါက်တာတင်အောင်)
- ၇၉။ ပရမတ္ထသံခိပ်ကျမ်း (လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး)
- ၈၀။ အထက်တန်းကျောင်းသုံး ဖေးစာများ (ဦးမြင့်ဦး)
- ၈၁။ ကစားတဲ့ ပါမောက္ခ (ကိုတာ)
- ၈၂။ အိန္ဒိယချစ်ကြည်ရေး ခရီးစဉ် (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
- ၈၃။ သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစမြည် (ကိုတာ)
- ၈၄။ အရှက်နှင့် တန်ဖိုး (ဒုတိယအကြိမ်) (လူထုစိန်ဝင်း)
- ၈၅။ ကာ(ဖ)ကာ၏ အရေးအသားများ (မြင့်သန်း)
- ၈၆။ Buddhist Art & Architecture of Myanmar (Dr. Than Tun)
- ၈၇။ ဒါဝင်မိတ်ဆက် (ကျော်ဝင်း)
- ၈၈။ မိဘတို့ရဲ့ သူငယ်ဥယျာဉ် (ဒေါက်တာသိန်းလွင်)
- ၈၉။ ဂျင်ဂျစ်ခန်၏ လက်သုံးတော်စား (တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ကြီး)
- ၉၀။ အိမ်ပြန်ကြစို့လား ဂျမ်းရေ (မောင်တင်မြ)
- ၉၁။ အရာရာတိုင်း၏ သီအိုရီတစ်ခုဆီသို့ ... (စိုးစိုး၊ အင်္ဂုပု)
- ၉၂။ ဇီဝနည်းပညာ မိတ်ဆက် (နရီမင်း)
- ၉၃။ အပူချိန်မြင့် စူပါလျှပ်ကူးမိတ်ဆက် (တက္ကသိုလ်ကြယ်ပွင့်)
- ၉၄။ အိုင်းစတိုင်း သူ့ဘဝ၊ သူ့အလုပ်၊ သူ့ဩဇာ (တက္ကသိုလ်ကြယ်ပွင့်)
- ၉၅။ မနာလိုစရာကောင်းတဲ့ ဦးခေါင်း (ဇော်၊ ပျဉ်းမနား၊)
- ၉၆။ တံခါးမှူးသား (အံ့မောင်)
- ၉၇။ မှတ်သားဖွယ်ရာ ရူပဗေဒအချက်များ (ဒေါက်တာတင်အောင်)
- ၉၈။ ကြယ်မင်းတို့၏ ရာဇဝင် (အောင်ကျော်)
- ၉၉။ နှောင်းအတိတ်က မဟောင်းသောပုံရိပ်လွှာများ(တက္ကသိုလ်ခင်မောင်ဇော်)
- ၁၀၀။ ဝေါဟာရနှင့် ဒဿန (ပါရဂူ)

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

အိုးဝေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း (မောင်သူမန)
ညိုမြ၏စာများ (ညိုမြ)
မကြီးပွားရခြင်းအကြောင်းရင်းများနှင့် စာတိုပေစများ (နရီမင်း)

ပုံရွေးသိပ္ပံစာစဉ်

မိုးပေါ်သို့ လိမ့်ကျခြင်း (မောင်ထင်)
မိုးပျံ့ကင်းနှင့် ပိုးချည်မျှင် (ဘိုးလှိုင်)

ပုံရွေးသမိုင်းစာစဉ်

မြန်မာ မီးဖုတ်မြေထည်ပစ္စည်း (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
(အိုးသမိုင်း + မြေပုံဘုရား)
သမိုင်းလစ်ကွက် (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)
မြန်မာသမိုင်းပုံ (ဒေါက်တာသန်းထွန်း)

ပုံရွေးပိတ်ဆက်စာစဉ်

ဖြောင်းတိဖြောင်းဆန် (Chaos) (ဒေါက်တာတင်လှိုင်)
မျိုးရိုးဗီဇဗေဒ (Genetics) (ဒေါက်တာညွန့်ဝေ)

ပုံရွေးဝတ္ထုစာစဉ်

သိုးဆင်စိုင့်မျောက် (စာရေးဆရာများ)
ကာဝေတ၏ လက်တစ်ဝါးစာဝတ္ထုတိုများ
(မြင့်သန်းမြန်မာပြန်သည်)
ဘာရှိစစ်ဆင်းဂါး၏ ဝတ္ထုတိုများ (လင်းဝေဖြူမြန်မာပြန်သည်)

ပုံရွေးကဗျာစာစဉ်

မောင်ချောနွယ် ဆန်သွားသောနေ့ရက်များ (မောင်ချောနွယ်)
The Waste Land (ဇော်ထွန်း မြန်မာပြန်သည်)
ညိုပိူနွယ်နည်များ (အောင်ဝေး)
နိစ္စဒါပညာ (ကိတာ မြန်မာပြန်သည်)

မောင်ချောနွယ်

ကဗျာဆရာနဲ့ ပင်လယ်စားပြ

ကမ္ဘာမြေပေါ်က တစ်နေရာရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုဟာ
အမြဲမှားယွင်းနေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ သင်္ဘောပျက်တစ်စင်း
ပေါ်က အိပ်မက်တွေကို ကျွန်တော်က စာနာဖို့သိခဲ့
တယ်။ အဲဒီအတွက်တာ ကျွန်တော်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်း
တွေဟာ သောဇ်တင်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
မြောက်မြားလှစွာသော မှားယွင်းခွင့်များရှိခဲ့တဲ့အတွက်၊
ကျွန်တော်က၊ မောင်ချောနွယ်က၊ အသက်ရှင်ခြင်းတရားကို
အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပါရစေ။

ဘာတစ်ခုမှ အစဉ်မပြေတာကိုရော၊ ကံဆိုးမှုအကြိမ်
ကြိမ်ကျရောက်ရတာကိုရော၊ ရောဂါပိုးမွှားတွေ ထူထပ်
သိပ်သည်းနေခဲ့တာကိုရော၊ တစ်မိမိတို့ တစ်မြေမြေ
နာကျင်ပြီး ဆာလောင်နေရတာကိုရော၊ ကိုယ်ကချစ်လိုက်
ပြီး ပြန်အချစ်ခံခွင့်ရတာကိုရော အမုန်းခံလိုက်ရတာကိုရော၊
အစစပေါင်းဖြစ်တည် ပျက်ယွင်းနေတဲ့ ဒီဘဝတို့တို့ဆိုတာ
လေးကို အထူးလိုက်လှစွာ ကျေနပ်လှပါတယ်။ (လူသား
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲမရှိခဲ့တာကို
တော့ ကျွန်တော်က ရယ်သွမ်းသွေးလိုပါတယ်။) ပျော်ချင်တဲ့
အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ရသင့်တဲ့ ကိုယ်တာလောက်ပဲ
အခွင့်ရလိုလှပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုဖြင့် ခုလက်ရှိ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့
ဘဝကိုရော၊ အသက်ရှင်ခြင်းတရားကိုရော၊ လူတွေရဲ့
ကပ်ပါးပိုးဆိုတာကိုရော၊ ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ကြိုဆိုလိုက်ပါကြောင်း။

အရက်၊ တရားဓမ္မ၊ အမှားအယွင်း၊ ကာမဂုဏ်၊ ရန်သူ၊
မိတ်ဆွေ၊ အမှန်တရား၊ ရိုးသားမှု၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊
ကျွန်းသစ်၊ မြို့ရွာ၊ နိုင်ငံ၊ နေမင်းကြီး၊ လမင်းဖြူဖြူ၊
ခိုပြာရောင်ကြယ်ကလေးများနဲ့၊ ငွေစံပါယ်ဆေးပေါ့လိပ်
ကလေးများကိုလည်း အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရှိလှပါတယ်။
ဆယ့်ခြောက်(၁၆)အောင်စ အလေးချိန်ရှိတဲ့ လူသား
ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ တစ်နေ့ကို အကြိမ်ပေါင်းတစ်သိန်း
တိတိ ခုန်ချက်ရှိတယ်လို့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာကျမ်းတွေက
ဆိုတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နေ့တာ နှလုံး
ခုန်ချက်ဟာ အကြိမ်တစ်သိန်း ခုန်ချက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
အထက်ပါဆီလီဆက်ကံ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အလိုအရတော့ အကြိမ်တစ်သိန်း
တိတိခုန်ချက်ဟာ ထိချက်တစ်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခိုက်
ဓာတ်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခိုက်ထိချက်တစ်ချက် မရနိုင်ဘူး
ပြီးတော့ ထိချက်တစ်ချက်ဟာလဲ မှော်သားဓာတ်မစေး
ကပ်နိုင်၊ မပါဝင်နိုင်ပြန်ဘူး။ အဖိတ်အစဉ်ရှိသလို
မှော်သားအထူအပါးလဲ ကွဲသွားနိုင်ပါသေးတယ်။
ထားပါတော့၊ ထိချက်တစ်ချက်လဲဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အခိုက်ဓာတ်လဲ
ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ မှော်သားလဲ ပါဝင်ခဲ့ပြီဆိုရင်တော့
အဲဒါဟာ အနုပညာပဲ၊ ကဗျာပဲ၊ အစစ်ရတနာပဲပေါ့။)
နီဝါပြာစိမ်းတွေ ကွဲနိုင်ပါရဲ့၊ အရှေ့ကွဲပြားမှု
ကတော့ သူတန်ဖိုး အမျိုးအစားလိုက်ပေါ့။ ရှိပါစေ။
လူဆိုတာ ဘုရားသခင်က ကိုယ့်ကို ဘာပေးလိုက်တယ်
ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ်လို့ ကျွန်တော့်ခံယူထားတယ်။ ဘုရား
သခင်က ကျွန်တော့်ကို အဲဒါပေးခဲ့တယ်။ ကဗျာ။
ကျွန်တော်က သေးသေးမွှားမွှား ဘဝတို့တို့လေးမှာပင်
ကိုလံဘတ်စ် ဖြစ်ချင်တယ်။ နယ်သစ်ပယ်သစ်တွေရှာဖွေ
ချင်တယ်။ ကျွန်းသစ်မြေသစ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။
လူသားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ဝပ်အား ပျော်ရွှင်
လင်းထိန်နိုင်သလဲ။ ကျွန်တော်က မဒမ်ကျူရီလည်း
ဖြစ်လိုက်ချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အက်ဒီဆင်၊ ပြီးတော့
မိုက်ကယ်အင်ဂျလီဖြူရိုနာတီ၊ ပြီးတော့ ကဗျာဆရာ
အိုမာခရစ်လည်း ပါတယ်ပေါ့။ သူတို့လိုပဲ ဝိုင်မူးမူး၊
နက္ခတ်ဗေဒမှာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ပြီးတော့ ပြက္ခဒိန်သစ်တွေ
ဘာတွေ တီထွင်ချင်တယ်။

ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော်တစ်ယောက်က သူ့သီချင်းအယ်လ်ဘမ်ကို ဟောဒီလို နာမည်ပေးခဲ့တယ်။ ပင်လယ်စားပြန် ကဗျာ ဆရာ... တဲ့။ ညီမျှခြင်းတစ်ခုကို သူ့ရဲ့ရှုထောင့်ကနေ ဆွဲပြထားတဲ့ ဒီသီချင်းမှာ သူ့ဆိုလိုချက်က ပင်လယ်စားပြ တွေကလည်း ရတနာကျွန်းကို ရှာဖွေခဲ့ကြတယ်။ ကဗျာ ဆရာတွေကလည်း ရတနာကျွန်းကို ရှာဖွေခဲ့ကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပါတယ် . . . . တဲ့။

ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ရင်ခေါင်းထဲကို အနက်ရှိုင်းဆုံးတူးဆွ လာတဲ့ မြေတူးသမားဟာ သူ့လက်ထဲက သံတူရွင်း တစ်ချက်အတူးမှားရင်၊ တွေ့ထားတဲ့ကျောက်မျက် ရတနာပဲ့ရွံ့ပြီး တန်ဖိုးဆုံးရှုံးနိုင်သလို၊ တစ်ချက်မှားယွင်း ပြန်ရင်လည်း မြေကြီးတွေ ကိုယ်ပေါ်ပြိုကျပြီး အသက် ဆုံးရှုံးနိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကဗျာဆရာဆိုတာ ကိုလံဘတ်စ်လည်းဖြစ်၊ မဒမ်ကျူလည်း ဖြစ်၊ မာကိုနီလိုလည်း ဆောင်းတွင်း အိပ်မက်တွေနဲ့ ကမ္ဘာကို ဆက်သွယ်နိုင်သူ၊ မဒမ်ကျူရီ မြေကို လင်းထိန်စေသူနဲ့ အိုမာခရမ်လို ဝိုင်မူးမှူးနဲ့ နှလုံးခုန်ချက် တစ်သိန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ ခုန်ထိချက် တစ်ချက်ကို မှော်သက်သွင်းပြီး ထိခိုက်ချက်နဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ လူသားဆီကို ပေးပို့လိုက်တာက ခု . . . သင့်လက်သူကြွယ် မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မြလက်စွပ်ကလေးပါပဲ။

မောင်ချောနွယ်
၁၉၈၅

ပြည်

လဝန်းထဲ
ပွဲကြည့်လှေကလေး လှော်ခတ်ဝင်သွား
လမ်းရွေးမှားသူ မြစ်၊
နှစ်ထပ်သင်္ဘောမြို့ကလေးပေါ် နားခဲ့ပေါ့။

စာစိစက်မို့တက်ခံရတဲ့
 နုပျိုမှုတွေပါတယ်
 လတ်ခံပါ
 အာတစ်ခုမှ မပြန်ကြားရင်နေပါ
 အာတစ်ခုမှ ဆောင်ကျဉ်းမပေးရင်နေပါ

ကိုယ်လက်သန်စင်ထားတဲ့နေ့

ခေတ္တလောက်တော့
 နားဆင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ
 သင့်ရဲ့ လူ့အဖြစ်ကို
 အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ
 သင် . . . . .တွေ့ရှိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီမှာ
 စာမဟုတ်တဲ့ စာတစ်စောင်
 အော်သံတစ်ခု
 ပင်လယ်နက်နက်ထဲက
 လူတွေမမြင်သာတဲ့ ပင်လယ်နက်နက်ထဲကလာတာ
 ဒါဟာ
 သတင်းပို့ချက်တစ်ခု
 သို့မဟုတ်
 ရတနာကျွန်းရှိရာ ပြည့်စုံမြေပုံတစ်ခု
 အိပ်မက်တစ်ထောင်ညတွေ ပါတယ်
 အမြဲစိမ်းသစ်တောတစ်ခု ပါတယ်
 ဆယ်ဘဝစာ အမောမီးခိုး ပါတယ်
 ရွှေသားမီးလျှံတစ်ခုလည်း ပါတယ်
 ရေကန်လေးတစ်ကန်သာ တောင့်တတဲ့
 ကမ်းခြေကပ်ကပ်လေးပဲ

ဖြစ်ခဲ့တယ်

အဲဒါဟာ
မိခင်မြတ်ရဲ့ သားအိမ်ထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
နာမ်အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့ မြည်မြို့ကလေးမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
ကြိယာ အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့ ဖြူးမြို့ကလေးမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
ညစာပျောက် ညတစ်ညရဲ့ ဆာလောင်မှုမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
အိမ်ပြေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကြေကွဲရခြင်းထဲမှာ

အဲဒါဟာ
သင်္ခါရတရားရဲ့ လေညှင်းခံမှုထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
မာကိုနီရဲ့ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်ထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
ဖီရန့်နွားတစ်ကောင်ရဲ့ ဇီးအိမ်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်
အဲဒါဟာ
ပင်စင်စား အရာရှိတစ်ဦးရဲ့
ချယ်ရီသား တုတ်ကောက်ထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
မြင်းမွေးညှပ်သမားရဲ့ ကတ်ကျေးထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
သွားတွေတစ်ချောင်းမှ မရှိတော့တဲ့
သွားဆရာဝန်မှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
ရေဦးရေဖျား မြို့ကလေးမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
ငရဲခေါင်းတို့လို ခေါင်းရှိပြီး
ပုကွကွကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
နှစ်ထပ်သင်္ဘောနဲ့တူတဲ့ မြို့လေးမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒါဟာ
တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ချက်ကြေးတဲ့
သဒ္ဓါတရားထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ လဲပို့တွေအန်ထွက်နေတဲ့
ခေါင်းအုံးပေါက်တစ်လုံးမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
အဲဒါဟာ
နိုင်ငံရေးမရှိတဲ့ မွေးမြူရေးငါးတွေမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
စကြဝဠာကိုများတဲ့ ပါးစပ်ကြီးမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
အဲဒါဟာ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ချောင်းနားကမ်းစပ်မှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
အဲဒါဟာ
ယန္တရားလို့ခေါ်တဲ့ တိုက်ကြက်ဖရဲ့ စလုတ်ကြီးထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
အဲဒါဟာ
ဘိန်းစားတစ်ဦးရဲ့ ဖြောင့်ချက်ထဲမှာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
အဲဒါဟာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဟုတ်တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်

အဲဒါဟာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
လူဖြစ်ပြီး တိုက်ကပ်ပန်းပင် တစ်ပင်လိုလို
ပြီးတော့
ပန်းလဲမပွင့်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်မှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်
လောကကြီးမှာ
ငွေမရှိတာလောက် အောက်တန်းကျတာမရှိဘူး
အဲဒါဟာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဇန်နီနဲ့ လော်ရကာတို့ရဲ့ အိပ်မက်ဟာ
ဖြစ်ခဲ့တယ်
စဉ်းတီတုံးပေါ်က နန့်ကျောဆွဲတဲ့ငါး
အသက်လက်လွတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ရေတာရှည်ခြင်း မြို့ကလေးက
စောပြဇာတ်ကလေးမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ရွှေလိမ္မော်သီး ဖိနပ်ကလေးတစ်ရုံရဲ့
ရယ်မောသံမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ ပျက်ခဲ့တယ်
ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ဖြစ်ခဲ့တယ်
ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဘဝကို
 အကျိုးချွတ်သလို ချွတ်ချလို့မရတဲ့ ည
 ဘဝကို ခြေအိတ်စွပ်သလို စွပ်ချလို့မရတဲ့ ည
 ညက ညကို ပြန်မျိုလို့မရတဲ့ ည
 ဘယ်လိုမှ ရေရောသောက်လို့မရတဲ့ ည
 အဲဒီညတွေဟာ
 ဟိုစာယ်ထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်သွားတဲ့အခါ
 ဟိုစာယ်တွေက လက်လွတ်ထွက်ပြေးလာ
 ညတွေဟာ
 ဟိုစာယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဟို တယ်

လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုက်ဖဲ့ပြီးစ
 ဖရဲသီးအဝါလို့
 'လ'နွယ်
 အချိုရည်တွေ တစက်စက်ရွဲကျ
 အစေ့တွေကတော့ အဖြူစကြယ်တွေ
 ဗရဟ္မာကြွ
 ပိုးသားအိအိတိမ်တိုက်တွေ စိတ်လေလွင့်ကြ
 ဆင်ခြင်တုံငှက်တွေ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
 သန်းပေါင်းများစွာ
 ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ပျံထွက်ကုန်ကြ
 သူတို့ တောင်ပံရိုက်ခတ်သံဟာ ...
 မြွေတွန်သံတွေဖြစ်သွားကြပြီ
 နိုက်ကလပ်တစ်ခုမှာ
 ခြေလွတ် လက်လွတ် မူးယစ်ကခုန်သူတွေလို

ဝတ်မှုန်ကူးကြ

ဝမ်းနည်းမှုနဲ့သာ
 ကျန်းမာခဲ့ရ
 ဆင်ခြင်တုံ့မူ မိုက်ခရိုစကုပ်ထဲ
 ဘဝဟာ စားသုံးပင်တစ်ပင်တဲ့
 လောက်တဖွားဖွားနဲ့လေ။
 ဘယ်မှာလဲ
 ရွှေအသက်ရှူသံတွေ
 တုံးလုံးပက်ခေါက်လဲကျ
 စကြဝဠာ လေးလံပီကျလာ
 'အက်စကေလေတာ'တွေမှာ
 အစာအိမ်မရှိ
 ငါတို့တွေမှာ ရှိခဲ့တယ်။
 ကမ္ဘာမြေ ဟက်တက်ပူင့်

အသားတွေ
 အဖတ်လိုက် အဖတ်လိုက်ကွာကျ
 ငါးသည်မဗန်းထဲက ငါးပြေမတွေလို
 ကြယ်စုံခွန်တွေ
 စာဖျတ်ဖျတ် ထခုန်
 နစ်ကြောနဲ့ သွေးသားတွေ
 ဘယ်ကွန်ယူတာမှာ ရှိခဲ့သလဲ
 ငါတို့တွေမှာ ရှိခဲ့တယ်။
 ဝတ်မှုန်ကူးကြ
 အထူးဝတ်မှုန်ကူးကြ
 အဲဒီ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ညတွေနဲ့။
 ဝတ်မှုန်ကူးကြ
 အဲဒီဟိုတယ်နဲ့တူတဲ့ အပြုံးခွက်ခွက်ကြီးနဲ့။
 ဝတ်မှုန်ကူးကြ
 အဲဒီ သွေးလေမြန်ဆန်တဲ့ မြို့ကြီးတွေနဲ့။
 ဝတ်မှုန်ကူးကြ
 အထူးဝတ်မှုန်ကူးကြ
 လာခဲ့ပြီ။
 ကဖီ
 မြို့ရွာတို့ ကဖီလာခဲ့ကြပြီ။

အဲသလိုနဲ့ ညနေခင်းဟာ
 နောက်ဖေးလမ်းကြားနဲ့တူတဲ့
 သူ့အိမ်ရာဆီပြန်ဖို့
 သူ့အန်ဖတ်ပုံကြီးကို
 ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး
 မြို့ကြီးကို အငှားကားလို ငှားစီးသွားပြီပေါ့။

လက်တစ်ဖက်တည်း ပညာရှိနေတဲ့ ညနေခင်း

အဲသလိုနဲ့ ညနေခင်းဟာ
 မြို့ကြီးကို ဟမ်ဘာဂါမုန့်လို
 တဝတပြ မှာစား။
 အဲသလိုနဲ့ ညနေခင်းဟာ
 မြို့ကြီးကို မိနီမားကက်တွေမှာ
 စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ခြမ်း
 အဲသလိုနဲ့ ညနေခင်းဟာ
 မြို့ကြီးကို ဟိုတယ်ခေါ်သွား
 ပြီးတော့
 မြို့ကြီးကို ဝိုင်တွေဘာတွေတိုက်
 ပြီးတော့
 မြို့ကြီးကို ဘဲကင်တစ်ခြမ်းအဖြစ်မှာစား
 ပြီးတော့
 မြို့ကြီးကို မာဘိုရီစီးကရက်လို
 မာန်ပါပါ ခဲ။

မြို့တစ်မြို့က ဝှက်ထားတဲ့ဖဲချပ်များ

မြို့ဟာ
ဖုန်ထူခြင်ပေါ လောကဝံတရားရယ်
အဲဒီ လောကဝံတရားနဲ့ သောက်ဖော်စားဖက်
ရေမိုးရွားပါးခြင်းရယ်
လမ်းဘေးမှာ
ပေါပေါလောလောဝယ်ရတဲ့ ပစ္စည်းလို
ခပ်ညံ့ညံ့ တွေးခေါ်မျှော်မြင်မှုတွေရယ်
သူတစ်ပါးရဲ့ လုပ်အားခကို
ဈေးချိုချိုနဲ့ စုတ်ယူရာအောင်မြင်တဲ့
ပုကွကွ စလုတ်ကြီးတစ်လုံးရယ်
မိလ္လာပိုက်ပေါက်သလို ပေါက်ပြဲနေတဲ့
ပါးစပ်တွေရယ်
အဲဒါတွေကိုတော့
လှမယ်ထင်လို့
မြို့ဟာ

မြို့ဟာ
ဟောဒီဖဲချပ်ကိုတော့ ဝှက်ထားလေရဲ့။
မြို့ဟာ
စင်ရိုးစွန်းမှာ
စာနီကိုယ်တည်း ဟိုတယ်စာ သွားသွားစားတတ်တဲ့
အကြင်နာတရားပုံ သံတုံးတစ်တုံးကို ဝှက်ထားတယ်။
မြို့ဟာ
လမင်းနဲ့ ဧည့်ခံတတ်တဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုကိုလဲ ဝှက်ထားတယ်။
မြို့ဟာ
စကားပြောတတ်စ ကြယ်ကလေးတစ်ပွင့်ကိုလဲ ဝှက်ထားတယ်။
မြို့ဟာ
လူသားစစ်စစ်ဖြစ်ရက်နဲ့
ကုလားအုတ်တစ်ကောင်လို
စုဆောင်းထားတဲ့ ရေတွေလဲရှိ
သူ့အဖို့ရာ ဘို့တစ်လုံးလဲပါရှိ
အစေးမြင် လည်ပင်းရှည်ကြီးလဲရှိ
ပြီးတော့
ကမ္ဘာကျော် ကျေးစွပ်ပုံပြင်ကိုလဲ ပိုင်ဆိုင်တဲ့
စားဖွဲ့ခွဲတစ်လုံးကိုလဲ ဝှက်ထားတယ်။
မြို့ဟာ
အဲဒါကြောင့်ပဲ
ကမ္ဘာပူသွားတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို
ကိုယ်စန့်ဆောင်ထားရပြီဆိုတာ
မသိခဲ့ရှာဘူးပေါ့။

အ တွ င် ။ သံ

ဟောဒီမှာ
 ကြောက်ပါရစေတဲ့
 ဘာမှမဖြစ်ရင်လဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးတဲ့
 ဘဝမှာ
 တစ်ခုတော့ ကြောက်ပါရစေတဲ့။
 ဟောဒီမှာ
 အမျိုးကောင်းသား စီးကရက်တွေ
 ဆေးစစ်ဆေးမှန်တွေနဲ့ ဖြစ်မြောက်လာတာ
 ရဲရဲရှိက်ချလိုက်စမ်းပါ။
 ဘယ်သူ့အဆုပ်က ကောင်းသတဲ့လဲ။
 ဟောဒီမှာ
 ရေပက်မဝင်အောင်မှန်တဲ့ သင်္ခါရ
 ညှင်းသိုးသိုးနေရက်တွေ
 အသစ်တည်ဆောက်ပြီးသွားခဲ့ပါပြီတဲ့။
 ဟောဒီမှာ
 အက်စစ်ပြင်းပြင်းနဲ့

အဲဒီခန္ဓာကိုယ်တွေဟာလေ
 ဘယ်လောက်ဂြုတ်နူးနေသလဲဆိုတော့
 ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံး
 နေကြာပန်းခင်း ဖြစ်ပေးလိုက်မယ်တဲ့။
 ဟောဒီမှာ
 ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် အနစ်နာခံမှုတွေ
 ဟောဒီမှာ
 ကန်ထရိုက်တာနဲ့တူတဲ့ စိတ်တွေ
 ဟောဒီမှာ
 နေ့စဉ် ထမင်းစစစားရရေး ကိရိယာတွေ

ဟောဒီမှာ
 ကွဲအက်စူးရှစွာ မှတ်တင်လိုက်တဲ့
 အသံ
 ငွေဟာ သက်ရှိဖြစ်တယ်
 လူဟာ သက်မဲ့ဖြစ်တယ် . . . တဲ့။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ည

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ကောင်းကင်ဟိုတယ်မှာ
အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ ညဟာ
ဆူပါကတ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလာတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
အကြေသားအင်္ကျီဝတ်လာတယ်။
ညဖြစ်လျှက်နဲ့
မျက်မှန်နက် တပ်လာတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
နှုတ်ခမ်းနီနီ ဆိုးလာတယ်။
စံပယ်တင်မဲ့အတုလည်း တပ်လာတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ကောင်လေးက သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး
ကောင်မလေးက

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
မိုးကနေ ဆောင်းဟန်ဆောင်နေတယ်။
အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
စစ်ယောက်က ဘီယာမှာသောက်ပြီး
စစ်ယောက်က အချိုရည်စုပ်နေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
စစ်ယောက်က မျက်လုံးလှန်လှန်ကြည့်တဲ့အခါ
စစ်ယောက်က နားရွက်ကို ရွက်ကုန်ဖွင့်တတ်တယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
စစ်ယောက်က လမင်းကို မျိုမျိုချပြီး
စစ်ယောက်က အလင်းပူပူကို သောက်သောက်နေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
စစ်ယောက်က အရမ်းနှလုံးခုန်ချင်ပြီး
စစ်ယောက်က ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတယ်။

လက်စစ်ဖက်ကလည်း
ညာဘက်ရင်အုံကို ဖိမိနေသေးတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
စစ်ယောက်က သူ့ရင်ခုန်သံကို
အထိတ်တလန့်ကြည့်နေပြီး
စစ်ယောက်က

၆ ၆၀ ၆၆၀

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့တဲ့
ကြက်ဥ၊ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာစားတယ်။

တစ်ယောက်က
သူ့ရဲ့ လူကြိုက်များလှတဲ့ တစ်ဝက်အပြုံးကို
ပြုံးပြုံးနေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
တစ်ယောက်က သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ဆွဲဆွဲချနေပြီး
ခေါင်းမော့မော့နေတယ်။
တစ်ယောက်က ပြုတ်နေတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကိုတပ်နေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ကောင်လေးက စီးကရက်ကုန်သွားလို့
စိတ်ညစ်နေပြီး
ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းနီပျက်သွားလို့
စိတ်အိုက်နေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
တစ်ယောက်က ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး
ကောင်လေးက
ကော်လံပေါ်မှာ မရှိတဲ့ဖုန်းကိုခါနေတယ်။

အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ

တစ်ယောက်က
အဝေးပြေးကားနဲ့ပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။
ဒီလိုနဲ့
အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ထွက်သွားတဲ့ မီးရထားကပြန်တွေ့လာပြီး
စီးသွားတဲ့ အဝေးပြေးကားမှာ
ပြန်ရောက်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့
အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ညဟာ
ရေခဲမြစ်အကြောင်းကို မေ့
တိမ်ရိပ်ဝှမ်းစိုင့်တွေကို မေ့
အတင်းပြောတတ်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကြီးကိုမေ့ပစ်ပြီး
အချစ်ကြောင်းပြောတဲ့ ညဟာ
ဟိုတယ်မှာပဲ
မြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ငါ့လျှာပေါ်က ဆာတေးရီးယန်းမြက်ခင်း

နောက်ထပ်မြက်ရိုင်းတွေ
ပိုမိုထူထပ်လာတာကလွဲရင်
ဘယ်လိုငါးလေးတစ်ကောင်စလေမှ
ငါ့လျှာပေါ် လာရောက်မပျော်မပါး။

နောက်ထပ်မြက်ရိုင်းတွေ
ပိုမိုထူထပ်လာတာကလွဲရင်
ဘယ်လိုချောင်းပေါက်စလေး
တစ်ချောင်းစလေမှ
လာရောက်မလူးမလွန့်
ငါ့လျှာပေါ်မှာ။

ဘယ်လို
သစ်ခုတ်သမား တစ်စုံတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ
မပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်တောကြီးလို

နေရောင်ခြည်တောင်မှ
အပ်တစ်ဖျားစာသာ ထွင်းဖောက်နိုင်ရှာပေရဲ့
ငါ့လျှာပေါ်မှာ။

အစီးကျန်ဆန်မှုကိုက ဥစ္စာထုပ်ကြီးဖြစ်လို့
အသက်ကို တစ်ဝက်စာပဲ ခပ်မျဉ်းမျဉ်းရှူ
ငါ့လျှာခမာမှာ
အစာအိမ်ဟောင်းလောင်းကြီးနဲ့
ကောင်းကင်ကြီးကို မော့မော့ကြည့်ခဲ့ရတာ
ကြာပါပြီ . . . တဲ့။

နောက်ထပ်မြက်ရိုင်းတွေ
ပိုမိုထူထပ်လာတာကလွဲရင်
ဘယ်လိုဖျာရက်သမား တစ်ယောက်စလေမှ
မျက်စိမကျခဲ့လေခြင်း
ငါ့လျှာပေါ်မှာ။

ဘယ်လို ကိုယ်ချင်းစာမျက်လုံးတစ်စုံမှ
မကျရောက်ခဲ့လေခြင်း
ငါ့လျှာပေါ်မှာ
ဘယ်လို အကြင်နာစိတ်လေးတစ်စိတ်မှ
ငါ့လျှာပေါ် လာရောက် မမိတ်မစင်လိုက်လေခြင်း
လူတွေဟာ ခက်ပါတယ်
အနုပညာနဲ့ အဘိဓမ္မာကို
အတိတ်မေ့ရောဂါရသူလို မေ့ကြ

လူမှာ
 ဝမ်းစာတိုက်ပွဲနဲ့ ဂုဏ်ရည်တိုက်ပွဲ
 ဒီနှစ်ပွဲရှိတယ်ဆိုတာ
 မသိကြရှာဘူး
 ပြီးတော့ မြဂ ဘင်းတစ်ခင်းမှာလည်း
 ချဉ်ခြင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာလည်း
 မသိရက်ကြလေခြင်း
 ဟောဒီ မြက်ခင်းကြီးကိုလေ
 သစ်သီးဝလံပေါ်ပေါ်ပြည့်ပြည့် ယာခင်းတစ်ခင်းလို
 မောင်းနှင်လိုက်ဖို့
 ဒီ ချဉ်ခြင်းလိုအပ်ခဲ့ကြောင်း
 မသိရက်ကြရှာလေခြင်း

ပြောပြလိုက်ပါပေရဲ့
 ခုတော့ . . .
 ဒီမြက်ခင်းကြီးဟာလေ
 ဒီလန်တောမတ်(စ်)မြစ်ကို ထမ်းပြန်လာခဲ့ပြီကွယ်တို့။

ဆေးစစ်ခံတဲ့ည

ည၊
 နောက်ဘဝများစွာမှာ
 ညမဖြစ်တော့တာ သေချာကြောင်း
 သက်သေပြလိုက်တဲ့ ည
 'ဒန်တီ'ရဲ့ မျက်ရည်တွေ
 စင်းစင်းသေပေးလိုက်ရတဲ့ ည
 ဦးနှောက်တစ်ခြမ်းက
 စံခါးဆီပေးလိုက်ရတဲ့ ည
 မျက်လုံးတစ်ဖက်က
 အာရုံစိုက်မှုကို ရောင်းစားရပြီး
 မျက်လုံးတစ်လုံးက
 အရုံးအတွက် ပုံပေးလိုက်ရတဲ့ ညလည်းဖြစ်ရဲ့။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝက်က
 မြို့ကြီးထဲ ခုန်ပေါက်နေပြီး
 စာခြား ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုက

လူတွေ
ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပျက်ကြမြဲပါ
တစ်စက္ကန့်
တစ်စက္ကန့်အတွင်းထဲမှာ ဒရာကံရှိနေချိန်
တစ်စက္ကန့်က လွဲရင်ပေါ့
ကိုယ်လိုရာရောက်နေတဲ့ စက္ကန့်တွေများလှပေါ့။
စီးကရက်လေး တစ်လိပ်လောက်ကို
တစ်ညလုံး စောင့်စားခဲ့ရပါတယ်။

သံပြိုင်တေးတွေ ရေစီးအားကောင်းတဲ့ ညပေါ့
ဒီညကို ဖြတ်ရတော့
ဘဝဆိုတာ လွမ်းဖို့အားကောင်းခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော် ယောက်ယက်ခတ်ရ
ကိုယ့်နှလုံးသားကို မီးမြှိုက်ခဲ့ပါတယ် အမေ
ဘယ်သူဟာ
ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် မီးမြှိုက်ခဲ့ပြီး
ဒီမီးကို လှုံ့ရဲ့ခဲ့ပါသလဲ
ကျွန်တော်ကတော့
ရဲရင့်ပေါ့ပါးစွာပေါ့ အမေ
ဒီညမှာမှ
ကျွန်တော်က ရေဒီယိုသတ္တိတွေကြွတဲ့ည ဖြစ်လို့ပေါ့။

လည်လှီးခံရ မြွေတစ်ကောင်လို
နာရီသံချောင်းခေါက်သံတွေ
အစွမ်းကုန် တွန့်လိမ်လို့

သေကောင်ပေါင်းလဲဘဝပါ အမေရယ်
တစ်စက်မှ
အရသာခံရက်စရာ မကောင်းပါဘူး
မစာနာတတ်ရင်လည်း သိကြပါစေ
သီရင်ပဲ
အမေသားက ပြီးပါပြီတဲ့။

မိမိကိုယ်မှ နံရိုးများ
စံစားအဖြစ် ခင်းကျင်း
လမ်းဖွဲ့စည်းခဲ့ပါတယ်
ဒီခရီးသာ နှစ်လိုခဲ့
ရလိုသောဘဝများ လမ်းဖယ်ပေးကြပါ။

မျှော်လင့်ခြင်း ထမင်းသိုးများ

ညနေခင်းတွေဟာ
ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်က မြို့ရွာတွေအပေါ်
ဘယ်လိုများ ကျရောက်ခဲ့ပါသလဲ၊

ဟောဒီလိုများ
တစ်နေရာရာမှာတော့
ကျရောက်ခဲ့မယ် ထင်တာပဲ။

ငါးရှဉ့်သွေးရောင် ကောင်းကင်လမ်းမှာ
ငန်းမွှေးရောင် ဘောင်းဘီ
မြင်းချေးရောင် ဖိနပ်
တိမ်သားရောင်စုံ ရုပ်အင်္ကျီကောင်းဝတ်လို့
ညနေခင်းဟာ

အဲဒီမှာ
လေညှင်းစာလည်း
နှင်းဆီခင်းတွေထဲ လူးလို့မိုလာခဲ့လို့
နှင်းဆီနဲ့တွေ့နဲ့
ကိုယ်လက်နှီးနှောခဲ့လို့မို့
ညနေခင်းဟာ မွှေးပြီးနေပါလိမ့်မယ်။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
ဖန်ကလပ်ထဲမှာ
ဇိုင်ပုလင်းထဲမှာ
ညနေခင်းဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆင်းစိမ်ပြီး
စည်းစိမ်ယစ်မူး ပျော်ပါးနေတာလည်း
ကမ္ဘာမြေ တစ်နေရာက
မြို့တစ်မြို့မှာ
ရှိဖြစ်စာန်ကောင်းလေရဲ့။

ဒီမှာ
ဟောဒီမှာ
ရန်ကုန်အစွန် ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ်နားက
ဇားပါ
လယ်ကွင်းတွေ ဝိုင်းရံထားလို့မို့
လယ်ကွင်းတွေနဲ့ ရန်ကုန်မှာပေါ့။

၇ပေ၊ ၁၀ပေ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ
ညနေခင်းဟာ . . .
ဆာလောင်ခြင်း ဒီရေတက်ပြီး
ညနေခင်းဟာ . . .

ဒီအခန်းမှာ
ညနေခင်းမှာ
ဝမ်းစာသဘောဟာလည်း
ဆိုက်ကပ်မလာခဲ့သေးပါဘူး။

ဒီမှာတော့
ညနေခင်းဟာ
အထိအခိုက် အကျအရှုံးများစွာနဲ့
သူဆင်းရဲသား ဖြစ်ခဲ့ရှာရဲ့။

ဒီညနေခင်း
အလင်းဝပ်အား ပိန်ပိန်မှာ
သူနို့ပိန်ကလေးကို လီဆယ်ပြီး
နို့တိုက်နေတဲ့ ကလေးအမေ
အသက်ငယ်ငယ် အရွယ်အိုအို
လူသားအရောင်အဝါ မှိန်မှိန်
တစ်လွှာပြီး တစ်လွှာပေါ့
ဒီမိန်းမသားရဲ့ မျက်နှာမှာ
မျှော်လင့်ခြင်း အရေပြားတွေ ကွာကျ။

ဒီလိုမျိုး
မျှော်လင့်ခြင်းကို
ညနေခင်းကို
စောင့်မျှော်ခြင်းကို
ဆာလောင်ခြင်းကို
ဘဝကို
မျှော်လင့်ခြင်းကို

စောင့်မျှော်ခြင်းနာရီတွေသာ
ခရီးထွက်သွားမယ်ဆိုရင်
ခုလောက်ဆို
နယူးယောက်မြို့ကို ရောက်လောက်ပြီလို့
ဒီလိုမျိုး တွေးမိလေသလား။

သားသည့်အမေ အဘွားအိုမလေး
လမ်းမမျှော် သူ့မျက်နှာကို
ခါယမ်းလိုက်ကာ
သူ့ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်မိရဲ့။

အခန်းထောင့် ဖျာကြမ်းစုတ်စုတ်မှာ
ဖျားနာနေတဲ့ ကလေး
စောင်မြဲလို့၊
တကယ်တော့
ကလေးရော စောင်ပါ ဖျားနာနေခဲ့ပါပြီ။

ထမင်းဆာလွန်းတဲ့ ကလေး
တအိအိနဲ့
ဒီတစ်လို!

ဒီမှာ
သူ့လက်လာတိုးတဲ့ သွေးက
သူ့ကလေးတွေ သူ့ရင်ခွင်မှာ
သူ့မျက်စိအောက်မှာပေမယ့်
သူ့ကလေးတွေနဲ့ သူနဲ့

သူ့သက်ပြင်း မီးသင်္ဘောဟာ
မီးခိုးတအူအူနဲ့ ထွက်ခွာသွားတော့ရဲ့။

ဒီမှာ
သူ့အသက်ရှင်ခြင်းအပေါ်
ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ထားတဲ့
သံကျစ်ဆူးကိုနှုတ်ဖို့ လှုပ်လိုက်တော့
'အိမ်ကထွက်သွားတဲ့ အိမ်သားဟာ
အသိုက်က ထွက်သွားတဲ့ ငှက်ပေါလေ'တဲ့၊
ငှက်ခတ်သမားနဲ့တွေ့လို့များ
အသက်ပါသွားလေသလား၊
မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနဲ့ပဲ
အိမ်ပြန်လာလေမလား၊
လက်ကျိုးပြီး ပြန်လာမလား၊
ခြေတစ်ဖက်တည်းနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်လာမလား၊
သူ့နှလုံးသားကို
အဲဒီလို
သွားပွတ်သပ်မိရှာတယ်။

နောက်ဆုံး
အကောင်းဆုံး
ကလေးအမေ သူ့ဆင်းရဲသားရဲ့ မယား
ဒီလို တွေးရှာတယ်
အူဟောင်းလောင်းနဲ့ပေါ့
ဒီထက်ကောင်းတဲ့ ညစာမျိုး

စားရေရိက္ခာတွေ
မပါလာရင်လဲ နေပါစေတော့
(မိဖွေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်း)
ကောင်းမွန်ချောမောစွာ
အိမ်ပြန်လာရင်ပဲ တော်ပါပြီ . . . တဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့
မျှော်လင့်ခြင်းဟာ
စေမင်းအသီးများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊

ဒီ စေမင်းအသီးများပဲ
ချစ်ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်မိပါသတဲ့
အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ညနေရေ။

မစဉ်းစားခြင်းသေတ္တာ

ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ
ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့လူဟာ
ဘောလုံးသင်းတစ်သင်းစာလောက်မှ ရှိရဲ့လား
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။

ဘယ်သူဟာ
ပန်းသီးတစ်လုံးကိုစားပြီး
နယူးတန်လို တွေးခေါ်မိပါသလဲ
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်ရင်း
ဘယ်သူဟာ
ကမ္ဘာသစ်စေမယ့် သီအိုရီရုဗူးလို့လဲ
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။
တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ဘဝလုံး စုတ်ယူ
ကိုယ့်ကိုမသေရုံ မွေးမြူထားတဲ့လူတွေ
ရှိနေပြီ။

မည်သူမဆိုပေါ့
အရာအားလုံးကို မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး
တစ်ခုခု လွဲချော်နေတဲ့အကြောင်း
ပြောပြချင်တယ်
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဘယ်အရာမဆို ညာလို့ရပေမယ့်
အစာအိမ်ကို ညာလို့မရတဲ့အကြောင်း
ပြောပြချင်တယ်
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။

လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ပင်လယ်ရှိတယ်

လူတွေဟာ
ဒီပင်လယ်ကို ကျယ်ပြန့်အောင်
နက်ရှိုင်းလှပအောင်
မစီးဆင်းတတ်ကြဘူး
မစဉ်းစားတော့ပါဘူး . . . တဲ့။

မစဉ်းစားခြင်းသေတ္တာတစ်လုံးရှိခဲ့တယ်
ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ပါဘူးတဲ့
ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်နှိုက်
မစဉ်းစားခြင်းသေတ္တာဟာ . . .
လေ့ချွန်ပြီးနေလေရဲ့ . . . .။

ဘဇမ္ဗာ
လေး ငါး ခြောက်ခု မလိုပါဘူး
နှစ်ခုပဲ
ချစ်သူစစ်စစ်နဲ့ ရန်သူစစ်စစ်
ဒီ နှစ်ခုပဲ။

ပင်မှည့်တေး

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို
လာ လာ မစွက်ဖက်နဲ့
ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ ကိုယ်နေ
ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ
သေချာပလေစေ။

လူတစ်ယောက်ယောက်ကို
လက်သီးနဲ့ ထိုးဖို့ဆိုတာက
ကိုယ့်မှာ မေးရိုးရှိရတယ် တဲ့၊
ငါ့လက်သီးတွေက
မင်းဆီသက်ရောက်ဖို့
ငါ့မှာ မေးရိုးရှိတယ်။

ခုတော့ မင်းမှာ မေးရိုးမရှိဘဲ
မငုံ့ လက်သီးတွေ
ငါ့အပေါ် လာလာသက်ရောက်နေတာ
အမှန်တရားရေ

လူစီမံနဲ့တွေ့နဲ့ အသက်ရှင်နေရတဲ့
သူငယ်ချင်း မောင်စမ်းအေးရေ
မြို့တွေကို မာကြူရီမဆင်ရပါဘူး
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
မြို့တွေကိုယ်တိုင်ကိုက
မာကြူရီနဲ့ လုပ်ထားလို့ပဲ။

ဟောဟို စားပွဲနဲ့ပါတ်တစ်မှာ
ကိုယ့်ဘဇမ္ဗာကိုယ် ကျကျနန စီရင်ချက်ချ
အခိုင်အမာထိုင်နေတဲ့
ငါ့ သူငယ်ချင်းအောင်ချိန်ဟာ
စွန်းကားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ့။

ပွန်ပီးလို
ချော်ရည်တွေအောက်ရောက်ခဲ့ရပေမယ့်လဲ
'ဖော်စေ' ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာဟာ
စွန်းကားတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့ပေါ့။

ဘယ်သူဟာ
ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံးလုံး

ကမ္ဘာမြေတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသူသာ
ကမ္ဘာကို ပြန်ရပေလိမ့်။

ဘောလုံးသမား မာရာဒိုနာဟာ
ဂိုးတွေကို မှော်နဲ့သွင်းခဲ့တာပေါ့ကွာ။

လေးသည်တော်ဝီလျှံတဲ(လ်)၏မြားချက်များ

လာပြီဟေ့
ငါ လာပြီဟေ့
ကမ္ဘာမြေကြီး
သီးစေ . . . ပွင့်စေ။

(၁)

အချစ်ရေ
မင်းကို လမင်းကြီးနဲ့ မလဲနိုင်ပါဘူးကွယ်
သဘာစတုရားကလည်း
ကျောက်စားဖွဲ့စည်းလို့
သိပ်သည်းလှချည်ရဲ့။

လောကကြီးကလည်း
အရော့အနှော့တွေနဲ့ ကျောချလို့
အချစ်ရေ
မြစ်တွေကလည်း စီးလွန်းလှ

ပယောဂတွေကလည်း
 လောကကြီးထက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှ
 လူသားအပေါင်းကလည်း
 အပူအားကောင်းလှချည်ရဲ့။

အမှိုက်တွေကလည်း
 အသိုက်ဖွဲ့နေထိုင်လို့
 ကျောရိုးမဲ့သတ္တဝါတွေကလည်း
 အသံခက်မာလွန်းလှရဲ့
 သင်္ခါရတရားကလည်း
 အသံထက်မြန်စွာဝဲလို့
 ငွေကြေးကလည်း
 သွေးကို အလေးစိုးလှချည်ရဲ့
 ဓာတ်ကြီးလေးပါးကလည်း
 သွေးသားသောင်းကျန်းလှချည်ရဲ့
 တဏှာကလည်း
 အညာဖြစ်လို့
 ရောဂါပိုးမွှားတွေကလည်း
 ခွန်အားကြီးမားလှပါရဲ့။

ဘဝကလည်း
 အရသာကြွယ်ဝလွန်းလှပါတယ်
 ပူလှက်တုတ်လေးကလည်း
 နီကလယ်ကလေးနဲ့။

(၂)
 အချစ်ရေ
 ကမ္ဘာကြီးကို ဆည်းပူးကြစို့ရဲ့
 လေးသည်တော် ဝီလျံတဲ(လ်)ရဲ့ မြားချက်များ
 မလွဲခဲ့ပါ။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ
အရက်စာစားလုံးတောင်မှ၊
မဖြစ်ခဲ့ဘူးဖူးတဲ့
မစ္စတာဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ။

မစ္စတာဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ

ဘဝဟာ
ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ပိတ်သားစတစ်စတဲ့ . . .
မစ္စတာ ဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ။

လူတွေရဲ့ အထင်သေးမှုကို ခံယူပါ
(ဒါဟာ လူဖြစ်ကြောင်းသိအောင် ကြိုးစားခဲ့တာလို့
ပြောပြလို့ရသေး။)
အဲလို - ကိုယ့်အပေါ် အထင်သေးမှုတွေကိုပေးချေ
ပြီးရင်
ကိုယ်ရသင့်တာ ကိုယ်ပြန်ယူခဲ့နိုင်ကြဖို့ပဲ။
အချို့လူတွေ လူမုန်းခံရတာကိုက သူ့အတွက်
ကိုယ်ရသင့်တာ
ငွေတွေ သောက်သောက်လဲရစေခဲ့သတဲ့။

ကိုယ့်အိမ်က စာနိမ့်အရှိဆုံးပစ္စည်း
ဒီပစ္စည်းမှ ရွေးပြီး
အတိအကျ အမိအရခိုးသွားနိုင်သူ
ဒီသူခိုး
ဒင်းကို
အတိအကျ ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိရမယ်
သိကြ
ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားအောင်
မြင့်စင်ပေးစာယ်လို့ပေါ့။
မစ္စတာဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းအရ။

နှင်းဆီစာ
သောက်လို့ကောင်းစာယ်
လမင်းဟာ
ဆေးစပ်ကောင်းစာယ်
နွားဟာ
ဆေးစပ်ပြင်းပြင်းနဲ့ သောက်လို့ကောင်းစာယ်။

လမ်းမတွေဟာ
သင်ခန်းစာတွေဖြစ်စာယ်
သင်ခန်းစာတွေဟာ
လမ်းမတွေဖြစ်စာယ်

မစ္စတာဒဗလျူကလက်ဟာ
ချည်မျှင်နဲ့ အထည်ကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်ပေါ့။

ဘဝနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဟာ
မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှင်မှုဟာ
လူတွေက လူမျက်နှာကို မကြည့်ခဲ့တာဟာ
ချည်မျှင်နဲ့ အထည်ကိစ္စဆိုတာ မသိခဲ့
ဒါကြောင့်ပဲ

မစ္စတာဒဗလျူကလက်နဲ့
မစ္စတာဒဗလျူကလက်ရဲ့ မှတ်တမ်းကို
မှတ်တမ်းတင်လိုက်မိပါရဲ့။

ကြယ်ပြာလေးနဲ့ ထမင်းစားပြီးတဲ့နောက်

ဇဦး ခပ်စေးစေး
မြူးကောင်စင်စ အသံလေးမှာ
မြွန်စရာအိမ် မရှိရာဘူး အမေရယ်
ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ
အကုသိုလ်ပန်းတွေဝေပုံကလည်း
အဖူးပေါ် အညွန့်တက်လို့
စာမက်စရာပါလား အမေ
သံသရာလေးစေးချင်းတွေက စိစိ
ပုရစ်ကလေးလို သားကမြည်လို့ပေါ့
စာစိခါစာစိရုံတော့ အမေရယ်
သားဘဝဟာ

သားလေ
 သူ့ကိုယ်ပိုင်အသီးတွေ
 ညွတ်အိလေးလဲနေအောင် ထမ်းပိုးထားရပေမယ့်
 ပျော်ရွာတဲ့
 ကုန်ထမ်းသမား သလဲပင်ကလေးကို
 အားကျမိတယ်။

အမေရယ်
 လေတွေထန်နေလေလေ
 သားမှာ ကြေကွဲရလေလေပါပဲ
 မိုးဦးအကျစောမယ်ဆိုတာလည်း
 တကယ်တော့
 လောကဓံတရားပါလား
 အိပ်စရာမရှိတဲ့ ညတွေမှာ
 မိုးတွေသိပ်ရွာတာပဲ အမေရယ်။

အမှောင်နဲ့ စိုစွတ်
 မိုးရေတွေ ရွဲရွဲနစ်လို့
 အသံတွေတောင် ငုတ်နေခဲ့ပါပြီ အမေ။

ဆုံးရှုံးမှုသစ်ရွက်တွေ မရှုမလှနဲ့
 ကံဆိုးမိုးမှောင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ
 သားဘဝရဲ့ အပိုင်းအစတွေတဲ့လား
 သားငြင်းဆန်တယ် အမေ
 အမေ မသိဘူးလား
 အမေ့သားက ကဗျာဆရာလေ

တကယ်တော့လည်း အမေရယ်
 ကဗျာဆရာဆိုတာ
 ဒက်ခံကြီးလေးတစ်ချောင်းပါဗျာ။

အမေရယ်
 ဟောမီး ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ
 အမေ့သား ကဗျာဆရာဖြစ်လာတာ
 အပြစ်ရှိပါသလား အမေ
 သားရဲ့ အချစ်မှာလေ
 ဟောဒီ ကမ္ဘာကြီးနစ်ခဲ့ရင်တောင်
 စစ်ဖြစ်ဖို့ မသေချာတော့ပါဘူး အမေရယ်။

ခုတော့
 စာခြားသူတွေ မမြင်မိတဲ့ အသံကလေးကို
 ခေါင်းအုံးအိပ်မိလို့
 အကြင်နာအမဲ့ဆုံး ဆုလဒ်ကို သားရခဲ့ပါတယ်။

အမေမသိဘူးလား
 လူတွေရဲ့ အပြုံးမှာ
 ကုန်စေးနှုန်းတွေပါတယ် အမေရဲ့။
 ဧည့်ခန်းနဲ့ အင်္ကျီကောင်းမှ
 ဆက်ဆံစာတ်တဲ့လူတွေရဲ့ သဘောထားကို
 သား စူးစူးခါးခါး မုန်းတယ်အမေ။

အမေရယ်
 စာခြားသူတွေအတွက်တော့
 အရာရာဟာ

သားမှာတော့
ယူဇနာသန်းပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလို့
သားလေ
ရေရောထားတဲ့ ညရယ်လို့ မရခဲ့ဖူးဘူး။

သားရဲ့ 'ဘီး'ကလေးဟာလေ
ဘယ်လောက်တောင် ပါးလှုပ်နေသလဲဆိုတော့
ဆံခြည်မျှင်လေးတစ်မျှင် နှင်းမိရင်တောင်
ဘီးက ထပေါက်သွားနိုင်ပါတယ် အမေ။

အလျှည်းညီး မီးတောက်မီးလျှံကြီးထဲ
နေ့စဉ် ခုန်ခုန်ချနေရတဲ့ ဘဝခရီး
အခမဲ့ညတွေ သိပ်ပြီး သိပ်သည်းလွန်းလှ
အမေရယ်
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီး ကန်သွင်းခံရ
ကျနေဘိ ဘယ်လောက်မှားယွင်းမိလို့လဲ အမေ
အဆုတ်က ကြပ်ခိုးစွဲမီးဖိုချောင်
ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း
ရင်ခေါင်းကြီးထဲ မီးထုထတောက်တာမြင်ရ
အမေရယ်
အတွင်းလူမမာ တစ်ယောက်ပါ

ဒါပေမယ့်
သစ်သီးအတ်စ်ကားအိုအိုကြီး ခိုစိမ်းလို့
ကဗျာဆရာ မာယာကော့စကီးဆိုတဲ့ လူလည်းပါတယ်လေ
လူနဲ့သူနဲ့ မတူတဲ့လူလို့
လူတွေသူတွေ ပြောခံရတဲ့ သားမိတ်ဆွေပေါ့

ဘယ်တော့များမှ သမ္မာဒဂတွေလက်ထဲ ရောက်မှာတဲ့လဲ
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးရင်းပေါ့
မျက်စေ့တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ
သောမဂြိုဟ်တွေ ချောင်းကောဖြစ်သွား
ဘဝကို ဖြစ်ညစ်ကြည့်လိုက်တော့
လိမ္မော်သီးကလေးမှာ
အချိုရည် ကျန်သေးတယ်
အို . . .
အသည်းနှလုံးထဲမှာ
ပန်းတွေ အရမ်းပွင့်တာပဲ အမေရယ်

ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ချင်တဲ့ ဆောင်းရာသီရယ်
မီးလျှံကင်းမဲ့တဲ့ မီးလင်းဖိုကြီးရယ်
နှင်းစက်တွေကို
အသေခံသောက်ချင်တဲ့ မြက်ပင်ကလေးရယ်
လမင်းကို
ပြည့်ပြည့်ဝဝ တိုက်ရိုက်မမြင်ချင်တဲ့ အပြုံးရယ်
အနေအထိုင်မတတ်တဲ့ ရေပန်းတိုင်ကလေးရယ်
မိုက်တွင်းနက်နက် ကဗျာပေါ်အချစ်ရယ်
မကြာခဏ
လူလိမ်ခံရတဲ့
ရင်ထဲက ကြယ်ပြာလေးရယ်
နက္ခတ်မိမိ ပျော်ချင်ရှာတဲ့
အပျော်လေးရယ်
သားလက်ဖဝါးထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလို့
တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ သားဘဝလေးရယ်

ထမင်းစစ်စစ် စားချင်တယ် အမေရယ်
 အိမ်နဲ့မွှေးတဲ့ အိပ်ရာစစ်စစ်မှာ အိပ်ချင်တယ်
 ခြေထောက်တွေကို မီးဖိုအငွေ့ပေးချင်တယ်
 ဗမာ ပရဆေးသန့်သန့် သောက်ချင်တယ်
 ပြီးတော့ ဟော်ဒီလို
 အမေ့မျက်လုံးအရောင်ကို မွတ်သိပ်ပါတယ်
 တေပေလေလွင့်ပြီး ပြန်လာတဲ့သားကို
 ကရုဏာသက်မြဲသက်တဲ့ အမေအကြည့်လေ

အမေရယ်
 အမေ့ဆိပ်ကမ်း မကပ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့
 သားသင်္ဘောလေ အမေရဲ့။
 ကျနော် ရိုးသားခဲ့ပါတယ် အမေ
 ဤသို့ပင် ပဲ့တင်ပါလိမ့်မယ်။

မောင်ချောနွယ်အတု

မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ်
 သန်းလေးဆယ်အတွက် ထွန်ယက်ခဲ့ပါတယ်တဲ့
 ကိုယ့်အတ္တမှ ကိုယ် မသေချာတဲ့
 မောင်ချောနွယ်အတုကလေ ...
 ဘူဇာစ်ပါး ချမ်းသာရေးအတွက် ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်တဲ့
 မောင်ချောနွယ်အတုကလေ
 သစ်စာန်တွက်နည်းဟာ
 သစ်ကုန်သည်အတွက် ဝမ်းမီးစာပေဆိုတာ
 မသိခဲ့ရှာသူ မောင်ချောနွယ်အတုကလေ ...
 မျက်လှည့်ဆရာရဲ့ 'ဘင်'ကိုမှ ဝယ်မယ်တဲ့ ...
 မောင်ချောနွယ်အတုကလေ
 စာစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခပေးပုံပေါ့
 ခမာမာ ဒီဘင်ကလေးနဲ့မ လစရတာတော့

မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ်
အလမ္မာယဆရာရဲ့ မြွေကိုဝယ်မယ်တဲ့
ဒီမြွေလေး ပြုပြင်ပြီးစားရတဲ့ တစ်ဖက်သားကိုမှလေ။

မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ်
သူများတိုက်တဲ့ ရေခဲခဲခဲဘီယာကို
သူခွက်ထဲ အရင်ထည့်ပေး
သူ့ကို အလျင်သောက်စေခြင်းနဲ့ မြှောက်စားရမယ်တဲ့ . . .။

မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ်
ငါတို့ဟာ
အသင်မြို့သားတစ်ဦးလို တွေးခေါ်ရမယ်
ဆိုကရေးတီးမဟုတ်ခဲ့တာ သေချာဖို့လိုတယ်တဲ့ . . .။

မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ်
မက်ဒေါ်နားလည်း ဒုလ္လဘတစ်ခုနဲ့ပဲ
ဂေါ်ဘာချောလည်း ဒုလ္လဘတစ်ခုနဲ့ပဲ
လန်ဒန် ဒေါင်းနင်းသားလည်း
ဒုလ္လဘတစ်ခုနဲ့ပဲ။
တောမရွာသားလည်း
ဒုလ္လဘတစ်ခုနဲ့ပဲ
လူဘဝလောက် မှားယွင်းခွင့်ရှိတာ
ဘယ်ရှိမလဲတဲ့ . . .။

လူညံ့ရွေးရမယ့်နေရာမှာ တော်ရမယ်လို့
မောင်ချောနွယ်အတုက ပြောတယ် . . .။

မောင်ချောနွယ်အစစ်ဟာ
သူ့ချစ်ဇနီးသည်
ညီမလေး မမမြင့်မှာ
(တကယ်တော့ ညီမလေးပါပဲ
ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကဗျာဆရာဖြစ်စေခဲ့သမို့
ညီမလေး မမမြင့်လို့
သူက ဇနီးရည်မြှင့်ခေါ်ခဲ့တာပါ)
နှုတ်ခဲ့ရတဲ့ သွားတစ်ချောင်း
ပြန်စိုက်ပေးရဦးမယ်လို့
နေ့စဉ် နေ့စဉ် ထိသိနေရသူ
သတိစာရ အားစိုက်နေရသူ
အချစ်ကို သွားတစ်ချောင်းပေပုံနေရသူမျှသာ
ဖြစ်လေရဲ့ . . .။

စာကယ်တော့
မောင်ချောနွယ်အတုဟာ လူဖြစ်ပြီး
မောင်ချောနွယ်အစစ်ဟာ
လူ မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောလိုက်ကြပါနဲ့။

နှလုံးသားထဲကို ရေမသွန်ပါနဲ့

(၁)

အကွက်ကျကျ၊ အရက်မူးခဲ့သူပါလို့
မကြာခဏ၊ ပြောတတ်တာကို လက်ခံကြ
သူလဲတို့လို့
လေကိုဆန်၊ ပျံတတ်ခဲ့ကြတာပဲလေ
အတောင်ပံမရှိတာတစ်ခုပဲ
နှလုံးသားထဲကို ရေမသွန်ပါနဲ့

ဒီညတွေဟာ၊ သူ့ခိုးညတွေလား
တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည အိမ်ထဲ
သူ့ခိုးတွေ ဆင်းချလာတတ်သလား
သူ့ခိုးတွေလည်း မယ်လီဖူးသုပ်လို့
ဆေးဖက်ဝင်မှာပါ

နက္ခတ်တာရာ စုံနေတာပဲဟာ

ဘဇမ္ဗာ

တပည့်စာပန်းဆိုလဲ လောကဓံတရားပဲရှိသေးတယ်
အင်ကျင်ကိုင်တဲ့အခါ သတိထားဖို့က
သံစုံသံခဲတွေမှာ သွေးသားမရှိတော့
ဟက်စက်ကြီးဖွင့်သွား

ကိစ္စမရှိဘူးလို့ မပြောနဲ့လေ

နှလုံးသားထဲကို ရေမသွန်ပါနဲ့

အက္ခရာကို အလုပ်အကြွေးသူပြုပါ

မင်းသားကြီး အောင်မောင်းဟာ ခေတ်ပေါ်မဟုတ်တော့ဘူး

ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ်တို့လုံးဝမသောက်ခဲ့ဘူးလေ

မကုန်ရင်ထားခဲ့ပါ

ခင်ဗျားစီဉာဉ်ခွက်ကို၊ မကုန်ရင်ထားခဲ့ပါ

ညကိုစော့ ကုန်အောင် ဝဝလင်လင်စားပစ်လိုက်ပါ

နှလုံးသားထဲကို ရေမသွန်ပါနဲ့။

(၂)

လူကောင်းရော လူရွေးပါ နားမလည်ဘူး

ဒါပေမယ့် ဒါ သူ့ကြိုတင်စဉ်းစားထွန်ယက်ခဲ့တာပေါ့

ဒါတော့ သေချာစာယ်

ဒီ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ

သူ စင်ရောက်စာပြရတဲ့ အခန်းက

အရည်အငွေ စီးဆင်းဖိတ်လျှံပြီး

အားပါးစာရ ယုယပိုက်ထွေးခြင်းတွေပါပဲ

အစွာကဖို့ သူခေါ်တဲ့အခါ

ပက်ပီအိအတွေ့အထူးကလေးနဲ့ သူ့မွေ့နေတာ

တွေ့ရမှာပဲ။

နတ်တို့ခိုးဝှက်ခြင်းခံရတဲ့ကဗျာ

လည်ချောင်းထဲမှာ ဟင်းနုတွေရနေတယ်
 ဟင်းနုတွေရနေတဲ့ လည်ချောင်းကြီး
 ခမျာမှာ ဟင်းကောင်းကြေးကောင်းနဲ့
 မပေါင်းရရှာသူပါကွာ
 ဟင်းနုတွေသာ ရရနေတဲ့ လည်ချောင်းကြီးထဲ
 ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
 လုံးတိုက်ကြီးပြုတ်ကျလာ
 နေပါဦး
 နေပါဦး
 အဲဒီ . . . အသစ်ကလေးကိုလေ
 မီးမညိုလိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်၊
 စိတ်ကိုချဲ့ထွင်ထား
 စားပွဲခုံတွေကို မျက်နှာသစ်ပေးလိုက်
 အနုပညာမရခင်
 လူလည်လုပ်နည်း အရင်ရနေတဲ့ကောင်စားတွေ

စီးကရက်တစ်လိပ်တောင်မှ
 တစ်ဖက်သားအပေါ် တိုက်လိုက်ဖို့
 သဒ္ဒါမကျတဲ့ကောင်တွေလေ
 လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သာ တိုက်ခိုင်းကြည့်ပါလား
 ဒင်း . . . စမ်းစင်းတောင် သေသွားဦးမယ်။
 ဝယ်ထားလိုက်
 ဝယ်ထားလိုက်
 အဲဒီ ဆားငန်ရည်တွေဟာလေ
 ဝယ်ထားသိမ်းဆည်းရမယ့် အရာပါကွယ်
 အဲဒီ
 အသစ်ကလေးကိုလေ
 မီးမညိုလိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်
 ကဗျာအပေါ်မှာလေ
 ငါက သားဖွားခန်းရောက်မိန်းမ
 လင်ကို စိတ်နာသလိုမျိုး နာရဲ့။
 ဒါပေမယ့်
 အချိန်တန်တော့
 ထန်းပင်ကို ပြန်မော့ကြည့်မြဲ ကြည့်တဲ့
 အရက်မူးသမားလိုလေ။
 မီးဖိုပေးကြပါ
 မီးပုံကြီး ငါ့ကိုပေးကြပါ
 အလှည့်ညီးညီး မီးတောက်မီးလျှံ
 မီးပုံကြီး
 အဲဒီမီးပုံကြီး ငါ့ကိုပေးကြပါ
 မီးပုံကြီးထဲ
 ငါ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါရစေ

ယုန်မင်းဇာတ်မှာတော့
 အဲဒီလို မီးဖိုကြီးထဲ
 ယုန်ကလေး . . .
 ခုန်ဆင်းလိုက်တဲ့အခါ
 အဲဒီ အလှူညီးညီး မီးပုံကြီးဟာ
 ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီး ဖြစ်သွားသတဲ့။
 ဒီမှာဖြင့် . . . ဇာတ်က နှုတ်လေခြင်း
 လာစမ်းပါဦးကွယ်
 ငါ့နုလုံးသား ဘားအိမ်ကို
 ဘယ်သူက လာလာပြီး
 ကရိုင်း ကရိုင်းနေတာတဲ့တုန်း
 ဘာလဲ
 ငါက
 ငါ့ကလေးလေးတွေကို
 မြက်ခင်းကောင်းကောင်း ပို့လိုက်ရမတဲ့လား
 ထုထည့်လိုက်စမ်းပါ
 ခြောက်ပေါင်တူကြီး တစ်လက်နဲ့
 ငါ့အသည်းနှလုံးကိုလေ
 ကျကျနန ပေပေါ်တင်ပြီး
 ထုထည့်လိုက်စမ်းပါ
 အဲဒီ ခြောက်ပေါင်တူ တစ်လက်ဟာ
 ငါ့ရဲ့ မနက်စာတစ်နပ်ပါပဲကွယ်။
 ဘာလဲ . . .
 ဘဝဟာ ဆာဗားနားမြက်ခင်းတစ်ခင်းတဲ့လား
 ဘာလဲ . . .
 ဘဝဟာ ပလပ်ခြောက်လုံးခုတ်
 ကပ်ကပ်ကပ်လုံးကဲလား

ဘဝဟာ ထောပတ်သုတ်ထားတဲ့
 ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်တဲ့လား
 မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး
 မဟုတ်ခဲ့ရပါဘူးကွယ်
 ကဗျာဆရာဖြစ်အောင်ရယ်လို့
 မဟုတ်ခဲ့ရပါဘူးကွယ်
 မနေနိုင်လွန်းတဲ့
 မွေးရာပါ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က
 အကြောပို ကိရိယာကြီးကြောင့်သာပါ
 ဒါကြီး ခုတ် ခုတ် ချုပ်လိုက်တာပါ
 ဒါကြီး လှီး လှီး ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်တာပါ
 မလုပ်လိုက်ပါနဲ့
 အဲဒီ အသစ်ကလေးကိုလေ
 မီး မညှိလိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်
 နေပါဦး
 ဘယ်လိုဘဝတွေ
 မီးခိုးတအူအူ ထွက်နေလို့
 ငါ့ မြစ်နဒီလေး
 ရပ် ရပ်သွားရတာတဲ့တုန်း။
 နေပါဦး
 ဘယ်လိုတံခါးတွေ
 တချိမ်းချိမ်း ဆောင့်ဆောင့်ပိတ်နေလို့
 ငါ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလေး
 ချောင်းကော ဖြစ်ရတာတဲ့တုန်း။

နေပါဦး
 ဘယ်လို ဗလကောင်းကောင်းသောမပြိုဟ်တွေက
 ဝိတ်တွေ တအုန်းအုန်းမ၊မနေကြလို့
 ငါ့ ထမင်းအိုးလေးခမျာ
 မပွက်တပွက် ဖြစ်နေရတာတဲ့တုန်း။
 နေပါဦး
 ဘယ်လို ပသာဒတွေက
 ဗွက်ပေါက်အောင် ပသာဒနေကြလို့
 ငါ့သစ်ပင်လေး
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမရှိ ဖြစ်နေရတာတဲ့တုန်း။
 ဝယ်ထားလိုက်
 ဝယ်ထားလိုက်
 အဲဒီ ဆားငန်ရည်တွေဟာလေ
 ဝယ်ထား သိမ်းဆည်းရမယ့် အရာတွေပါကွယ်။

ကလေးချိုထားတဲ့ ည
 အဆာလောင်နေတဲ့ ည
 ညပိတ်သားပေါ်က ည
 တစ်စစ်ခဲနေရတဲ့ ည
 အနုပညာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ ညပါကွယ်။
 ခမျာမှာ
 လွှစင်လွှသွားပေါ် ရောက်ခဲ့ရပါပြီ
 တစ်စစီ လွှစာမူနဲ့တွေ့အဖြစ်နဲ့
 ပြန်ထွက်လာရ
 သူဟာ . . .
 ပထမတန်းစား ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်။

ကမ္ဘာဦးမှာ
 ပလာတူးဝါးတွေ ရှိခဲ့သတဲ့လား
 နေပါဦး
 ရှိခဲ့ရင်တောင် အမည်မဲ့နေမှာပါကွယ်။
 လူ့အဖြစ်ဆိုတာကို
 သေသေချာချာ ညစ်ချကြည့်လိုက်တော့
 ပုရစ်ကလေးကမှ
 မျက်စေ့ကလေးပြူးကြောင်ပြလိုက်နိုင်သေးရဲ့
 လူ့အဖြစ်မှာဖြင့်
 နွားနို့ကိုးလီ ရေကိုးလီနဲ့
 နွားနို့ မဟုတ်တော့သလိုလေ
 ပုရစ်ကလေးလောက်တောင်မှ
 ခွန်အားမရှိခဲ့ပါလားကွယ်။

အဲဒီ . . .
 မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးပလပ်ကို
 ဖြုတ်လိုက်ပါတော့။
 ကြယ်ကလေးရေ
 ကိုယ်အသံကိုယ်မကြည်နူးနိုင်ဘူးကွယ်
 ခါရင်ခေါင်းက
 အသံလုံးကြီးကြီး အစိုင်အခဲကြီးပေမယ့်
 နုလွန်းလို့ ဝှမ်းနဲ့ကိုင်ရတော့မလိုလို
 လွန်းလို့ မျိုချပစ်လိုက်မိတာပါ
 နို့ချလိုက်မှပဲ တစ်ဘဝဆိုတာနဲ့
 မစနိုင်အောင်ဘဲကိုး

ကြယ်ကလေးရေ . . .
 စိမ့်နေအောင်
 တစ်ကိုယ်လုံး ဆင်းစိမ့်လိုက်ဖို့ကလည်း
 မာရေကျောရေ ကျောက်သားပြင်ကြီးဖြစ်လို့
 ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ပြန်မြင်နေရတာကလဲ
 မိုးပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်သဏ္ဍာန်ပါလားကွယ်
 ဒါတောင်
 အတောင်ပံတစ်စုံလောက်
 ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေရှာတဲ့
 ပိုးတုံးလုံး မိုးပေါက်ကလေးပါ
 မင်း ရင်ခေါင်းထဲက
 စိမ့်ကျ ကရုဏာရေကန်လေးထဲ
 စိမ့်လိုက်ပါရစေလားကွယ်။

မီးမှိတ်လိုက်
 မီးမှိတ်လိုက်
 မီးမှိတ်ချလိုက်စမ်းပါ
 ဟောဒီမှာ စိတ်ပျားအုံ
 စိတ်ပျားအုံကြီး တစ်အုံပေါ့
 ပွဲတော်ထဲ
 ဆေးရေးအလှတွေ ခြယ်သပြီ
 တရစပ်လည်ပတ်နေတဲ့ ရဟတ်ကြီးလိုလေ
 အော်သံ ပျော်သံ အသည်းအေးသံ
 မီး တထိန်ထိန်နဲ့ပေါ့
 ချစ်သူလိုလို အရိပ်တစ်ခုပါလားကွယ်

အတွေးအမြင် ဝိုင်ယာကြိုးတစ်လျှောက်
 အာရုံမီးသီးတွေ
 လင်းထိန်လာလိမ့်မယ်
 သောက်ချပစ်လိုက်စမ်းပါတော့ကွယ်။
 အဲဒီ . . .
 မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ပလပ်ကို
 ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ပါတော့၊
 တစ်သားမွှေး တစ်သွေးလှစ
 ကလေးအမေလို ညနေခင်းထဲ
 အရိုးပေါ်အရေတင် နေ့ရက်တွေရောက်လာ
 မီးကျိုးခဲရဲရဲပေါ် တွန့်လိမ့်
 ရင်ကိုခွဲပြပေမယ့်
 ဘာမဆို လွဲခဲ့ရတဲ့သူပါတဲ့ကွယ်
 သူငယ်ချင်း လီကီရေ
 မိုးကြီး မသည်းမထန်ခင်
 လေနီကြမ်းတွေ မဖမ်းမစားခင်
 အဲဒီ . . .
 အမိုးအကာအောက်
 အချိန်မီရောက်စေချင်ရဲ့
 မီးမညိုလိုက်ပါနဲ့ဦးကွယ်။

သူငယ်ချင်း လီကီရေ
 မင်း အဲဒီစာရွက် ငါ့ကိုပေးပြီး
 ငါ့အသည်းပေါ်မှာသာ
 ရေးချလိုက်စမ်းပါတယ်။

ဒီမှာ...
 ဘယ်သူဟာ
 ဘဝတစ်ခုလုံး အနုပညာပေါ်
 ပုံအော့ခဲ့ပါသလဲ
 ဘယ်သူဟာ
 တဒီးဒီးမောင်းနေတဲ့ လမ်းကြိုတ်စက်ကြီးအောက်
 ခေါင်းထိုးဝင်ပေးပြီး
 ကဗျာရေးခဲ့သလဲ
 ကိုလမ်ဘတ်စ်
 ဆိုကရေးတီး
 ဒီလန်တောမတ်စ်
 မင်း...
 အမှတ်ရနေဦးမှာပါကွာ။
 သြဇာသီး ကားနင်းပြီး
 ရေပုက်ထားသလိုလေ
 ပျော်ပြဲ ပြဲပြဲလို့
 ပြဲပြဲလဲနေတဲ့ ဒီအသံကလေးကိုလေ
 မင်း ခါးကြားက
 သဒ္ဒါတရား ဓားမြှောင်နဲ့
 ဆောင့်ထိုးစိုက်ချလိုက်စမ်းပါ
 ကိတ်ခြောက်ကလေး တစ်ချပ်လောက်တော့
 လူဖြစ်ခဲ့တာ သေချာအောင်
 ဝါးလိုက်ချင်ပါသေးတယ်ကွယ်။
 သူ့ဘဝတိုင်ကီက မကောင်းဘူး
 အရမ်း အငွေ့ယုံလွယ်တယ်
 အဲဒီ အသစ်ကလေးကိုလေ
 ဆားငန်ရေနဲ့ ရောပြီး

မြစ်ရေကြီးသလိုစီးတဲ့ မြောက်ပြန်လေထဲ
 မောနင်းပက် မသောက်ရသေးတဲ့
 ကတုန်ကရင် အရက်မူးသမားလိုလေ

ငါ့အသက် လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ဟာ
 ငွေစကြေးစကလေး နည်းနည်းတောင်းဖို့
 ငါ့ဆီ ရောက်လာခဲ့
 ဦးဦးဖျားဖျားပေါက်တဲ့ မြက်တောင်မှ
 ခူးခပ်ကျွေးစရာ မရှိတဲ့ကောင်ပါကွာ။

မြစ်ရေကြီးသလို စီးလှတဲ့ မြောက်ပြန်လေထဲ
 ငါ့သက်လေးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့ဟာ
 ငါ့ အသည်းနှလုံးကို
 သူ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲက ဆွဲထုတ်
 ငါ့ လက်ကမ်းပေးပြီး
 ပြောလိုက်တာကကွယ်
 သက်လေးဆယ် ပန်းချီဆေးရေး
 ငါ ဟိုအဝေးကြီးက လာခဲ့တာပါ
 နာနာကြည်းကြည်း မီးတွေဖို့
 ငါ့ဘဝငါ အဖန်တလဲလဲ ပြန်ပြန်မျိုးချ
 ငါဟာ လမ်းမကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး
 သင်တို့အားလုံးဟာ
 လမ်းလျှောက်သူတွေမျှသာ
 ဖြစ်တယ်... တဲ့။

အိုကွယ်
 စကားလာပြောမနေပါနဲ့တော့
 ဘဝကို ပွဲတော်လိုတွေးခေါ်
 ငါဟာ
 အနုပညာမှော်ဆရာရယ်လို့
 သေခြင်းစာရားကို ညှို့ဝင်ထား
 စိတ်ကိုကျောင်းထားခဲ့တာ
 နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်တောင် ကြာခဲ့ပါပေါ့။

အိမ်ငေးသူ

ငါ့ အိမ်ကိုငေးခဲ့
 ကွာစေးလွန်းလှချည့်။

ညာဖက်မှာ မန္တလေးတောင်ရယ်
 ငိုက်လို့သူငေး
 ဘယ်ဖက်မှာ ရန်ကင်းတောင်ရယ်
 ငိုက်လို့သူငေး
 အလယ်မှာ
 အိမ်ငေးသူ ငါ
 မွန်းတည့်နေ တည့်တည့်ကြီးအောက်မှာ
 ဘယ်လိုမှ အရိပ်ခိုဖို့တိမ်းစောင်းစရာရယ်မရှိ
 နေထဲမှာ
 ငါဟာ ငါ့အိမ်ကိုငေးခဲ့

မွန်းတည့်နေကလဲ
မိဘက သားသမီးကို လိုက်စောင့်ရှောက်သလို
ငါ့ကို လိုက်စောင့်ရှောက်ခဲ့
ငါဟာ အိမ်ငေးသူပါ။
ဟိုးအဝေး
မြေလတ်မြို့ကလေးဆီက
ယိုင်နဲ့အိမ်ကလေးထဲ
အိမ်ငေးသူ ငါ ဝင်ရောက်သွား
ငါ့ဇနီး ငါ့အပေါ် အပြစ်ဖို့သံ ငါကြားမြင်ရ
လျှပ်စီး တဖျတ်ဖျတ်လက်သလိုမျိုး အသံ
ငါ မျက်စိစူးပေမယ့် ငါချစ်မိခဲ့ပေါ့
ငါ အသည်းစူးပေမယ့် ငါချစ်မိခဲ့ပေါ့
မလောက်မင မဝရေစာထမင်းလုပ်တွေ
ငါ့မိသားစု တိုင်းပြည်ကလေးပေါ်
မှဝရေစာ ထမင်းလုပ်တွေထဲ
ငါ့သမီးလေးတွေ အစီအရီပေါ်လာ
ဆန်ရွေးနေဆဲ သမီးကြီးရယ်
စာကျက်နေဆဲ ငါ့သမီးလတ်ကလေးရယ်
တစ်အိမ်လုံးမှာ
ဘာများ ဘားစရာလက်ကျန်ရှိမလဲလို့
မျက်လုံးဝင်းဝင်းတောက်တောက်ကလေးနဲ့
ကြောင်ကလေးလို
တစ်အိမ်လုံး လိုက်အနံ့ခံရှာဖွေနေတဲ့
ငါ့ သမီးငယ်ကလေးရယ်
ငါ တွေ့မြင်လိုက်ရ
(တကယ်တော့

နောက်ထပ်
လျှပ်စီးရောင် စာလက်လက်
ငါ့ ချစ်မိတဲ့အသံ
အဲဒီ အသံကို ငါကြည့်မိ
ငါ ရုတ်တရက်အိုမင်း
ငါ့ အိုမင်းရုပ်မျက်နှာကို ငါ ပွတ်သပ်မိ
အိမ်ငေးသူ သူတို့အဖေငါ့ကို
သူတို့တစ်တွေ မမြင်ပေမယ့်
စောင့်စောင့်ပေလိမ့်မယ်။
ငါ အိမ်ကိုငေးမိ
ကွာစေလွန်းလှချည့်။
ငါ အိမ်ကိုငေးစဉ်
လယ်သမားတစ်ဦးအသံ ရုတ်တရက်ကြားရ
“ဟောဟို ကောက်ပင်တွေ
စိမ်းစိုပိန်းပိတ်နေတာပဲ
အဲဒီလို ဖြစ်ရမယ်
ဒီဘက်လယ်ကွက်ကတော့ကွာ
ပုလဲလိုနေလို့
မြင်လား ဝါရော်ရော်ကောက်ပင်တွေချည်းပဲ”
ဟုတ်လား
အိမ်ငေးသူငါဟာ
ပုလဲလိုနေတဲ့ လယ်ကွက်လား
ဒါမှမဟုတ်
ငါ့ခေါင်းပေါ်က ဖြူစဆံပင်တွေဟာ
ပုလဲလိုနေတဲ့ ကောက်ပင်တွေလား။

ဒါမှမဟုတ်
ဒီမွန်းတည့်နေ တည့်တည့်ကြီးအောက်က
ငါ့ဘဝ တည့်တည့်ကြီးကကော
ပုလဲလို လယ်ကွက်လား
ထားပါတော့၊

ငါ့အိမ်ကို ငါငေးမလိုလုပ်တုန်းမှာ
ရေပြင်က ထွေးထုတ်လိုက်လေသလား
ဘဲအုပ်ကြီး
စာသိတတန်း ကမ်းပေါ်တက်လာ
တောင်ဆီကိုကြည့်လိုက်တော့
အပြိုင်အဆိုင်ဆောက်နေတဲ့ တိုက်တွေလို
တိမ်တိုက်ဖြူဖြူတွေ
တောင်ပေါ်မှာ မြို့
ရုတ်တရက် လေကလေးတိုးဝှေ့လာ
ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာ
သီတဓာတ်ရသလိုလိုမို့
ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ငေးဖို့အားရှိလာ
'ဟေ့ ဘယ်သူက အိမ်ငေးနေတာတဲ့တုန်း'
'ဟေ့ ဘယ်သူ အိမ်ငေးနေတာတဲ့တုန်း'
လောလောဆယ် လူအိုရုပ်ပေါက် ငါ့မျက်နှာလား
လူအိုလူမင်းလို ငါ့သားရေဖိနပ်လား
ငါ့ပူဆွေးမှုကို ငါ့ကြည့်နေရတာလား
ငါ့ ပူဆွေးမှုက ငါ့ကို ပြန်ကြည့်နေတာလား
ငါ့ခေါင်းပေါ်က
ပုလဲလို ငါ့ဆံပင်လယ်ကွက်လား
ငါ့ ကိုယ်ငေးမင်း ဝှေ့ ဝှေ့ ဝှေ့

ငါ့ အိမ်ငေးရင်း ဆွေးမြေ့ကွဲအက်လာ
ငါဟာ အိမ်ငေးသူပါ
ငါဟာ တူရာသီဖွားတစ်ယောက်ပါ
ဘာကြောင့်များ
သမာသမတ်ရှိသူ တူရာသီဖွားဟာ
အိမ်ငေးပြီး
အစီးကျန်ပြိုကွဲဆွေးမြေ့နေရပါလိမ့်
လိုအပ်တာထက် ပိုပိုရိုးသားခဲ့လို့များလား
ငါဟာ
စွားသွားသူ သစ်သားဘတ်စ်ကားပေါ် တက်လိုက်တယ်
ဘတ်စ်ကားပေါ်ကသူတွေ
ငါ့ကို အိမ်ငေးသူလို့ မသိကြပေမယ့်
သစ်သားဘတ်စ်ကားကြီးက သိထင်ရဲ့
ပင်စင်စား ဖိုးကြီးအိုလို
စာရွေ့ရွေ့ စွားလို့စွားလို့သာ

ကြည်ကုန်း
မိုင်ကုန်း
စူးကုန်း
ဒုတိယမြို့တော် နန်းတော်ရွှေ
အိမ်ငေးသူ ငါ့ရွှေမှာ
ငါ့အိမ်ကလေး မြေလတ်မြို့
အိမ်ငေးသူ ငါ့နောက်မှာ
နာမည်သုံးလုံးမြို့ကလေး
အဲဒီ နာမည်သုံးလုံးမြို့ကလေးထဲမှာတော့
မြေမျက်လုံးနဲ့ သွားတက်ကလေးရှိသ

ထက်မြက်သူ လူငယ်ဟာ
 သူ့ထက်မြက်မှုကို အရက်ပြုသောက်ပေလိမ့်
 ငြီး
 ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပေလိမ့်
 အိမ်ငေးသူ ငါဟာ
 ဒုတိယမြို့တော်ကြီးကနေ
 ပထမမြို့တော်ဖြတ်
 ငါ့အိမ်ဆီ မဝေးဖို့
 အိမ်ငေးသူဟာ
 ငါ့မျက်နှာပေါ်က
 လောလောဆယ် အမာရွတ်လား
 ငါ ပွတ်သပ်လိုက်မိသေး
 မဟုတ်ဘူး
 ငါ့အိမ်ဆီ မဝေးဖို့
 အိမ်ငေးသူ ငါဟာ
 ဖိနပ်သစ်တစ်ရံ ဝယ်လိုက်တယ် ။

စာကယ်တော့ လူတွေဖတ်ဖို့ ကြံဆောင်တာပါ။

စတိုင်သစ်အောင်တော့ ကြိုးစားတာပဲ။

အကျိုးလေးလည်း ရှိ

အရသာလေးလည်း ရှိ

ထိုနှစ်ခုအောင် စီစဉ်တော့ စီစဉ်တာပဲ။

အယ်ဒီတာ   ကိုတာ
 စီစဉ်သူ   ရွှေကျော်

■ မှု ချေး ဝေ အုပ် တိုက် မှ ထုတ် ဝေ သည်

၁၄၀၊ ၄၅ လမ်း (အထက်)
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း - ၂၉၇၀၇၂

ကဗျာမှာ အသံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖော်ထုတ်
အသုံးချနိုင်တဲ့ ဇော်(ပျဉ်းမနား)ဟာဖြင့် ကာရန်ညီစာ
လုံးတွေ တန်းစီသဟားယဟတ်၊ စကားလုံးတိုရဲ့ ဂန္ဓဗ္ဗ
ကိုပိုင်နိုင်တဲ့ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားတစ်ဦး

(မောင်သာနိုး၏ အမှာစာမှ ...)

ဇော် (ပျဉ်းမနား)

မနာလိုစရာကောင်းတဲ့ ဦးခေါင်း

၇ / ၂၀၀၂ (၃)

ပုံ ရွေး : က ဗျာ ၀၁၀၀၉ (၉၅)

ပုံ ရွေး : မိတ်ဆက် ၀၁၀၀၉

သိပ္ပံပညာတကာမှာ မျိုးဗီဇပညာဟာ
အသစ်လွင်ဆုံးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာ
ကျော်လောက်အထိ မျိုးရိုးဆက်ခံခြင်းနဲ့
ပတ်သက်လို့ အရေးပါတဲ့အချက်တွေ
ဘာဆိုတာမှ မသိခဲ့ကြဘူး။ လူသားတစ်
ယောက်ကို ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ လျှင်းဗီဇတို့ရဲ့
ဒီအင်အေ ဗျဉ်းအက္ခရာစဉ်အားလုံးကို
ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

မျိုးရိုးဗီဇကို တစ်စိစိခွာ၍ ...

(မျိုးရိုးဗီဇပညာ မိတ်ဆက်)

ညွန့်ဝေ ၊ ဆေးသိပ္ပံ ၊
ပြန် ဆို သ ည်

ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မျိုးဗီဇပညာ
ရပ်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေ ချကြရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် မျိုးဗီဇပညာရပ်ကို
ဘယ်သူမှဆက်ပြီး လစ်လျူရှုလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီစာအုပ်
ဟာ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချနိုင်အောင် လိုအပ်တဲ့
အချက်အလက်တွေကို ပြောပြတယ်။

မုံ ရွှေ : စာ အုပ် တိုက်

လူမျိုးတစ်မျိုး သုံးစွဲပြောဆိုနေသော
ဝေါဟာရစကားလုံးများ၌ ထိုလူမျိုး၏
ယဉ်ကျေးမှု၊ ထိုလူမျိုး၏တွေးနည်းခေါ်
နည်း၊ ထိုလူမျိုး၏ဒဿနတို့သည် အ
တွင်းငုပ်နေတတ်သည်။ အချို့ ဝေါဟာရ
စကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို
အတွင်းနှိုက်၍ ဆန်းစစ်လေ့လာကြည့်
လျှင် ထိုဝေါဟာရစကားလုံးများကို
ပြောဆိုသုံးစွဲနေကြသော လူမျိုးတို့၏
ယဉ်ကျေးမှု၊ တွေးနည်းခေါ်နည်း၊ စိတ်
နေသဘောထား၊ ဒဿနအယူအဆများ
ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာသည်။

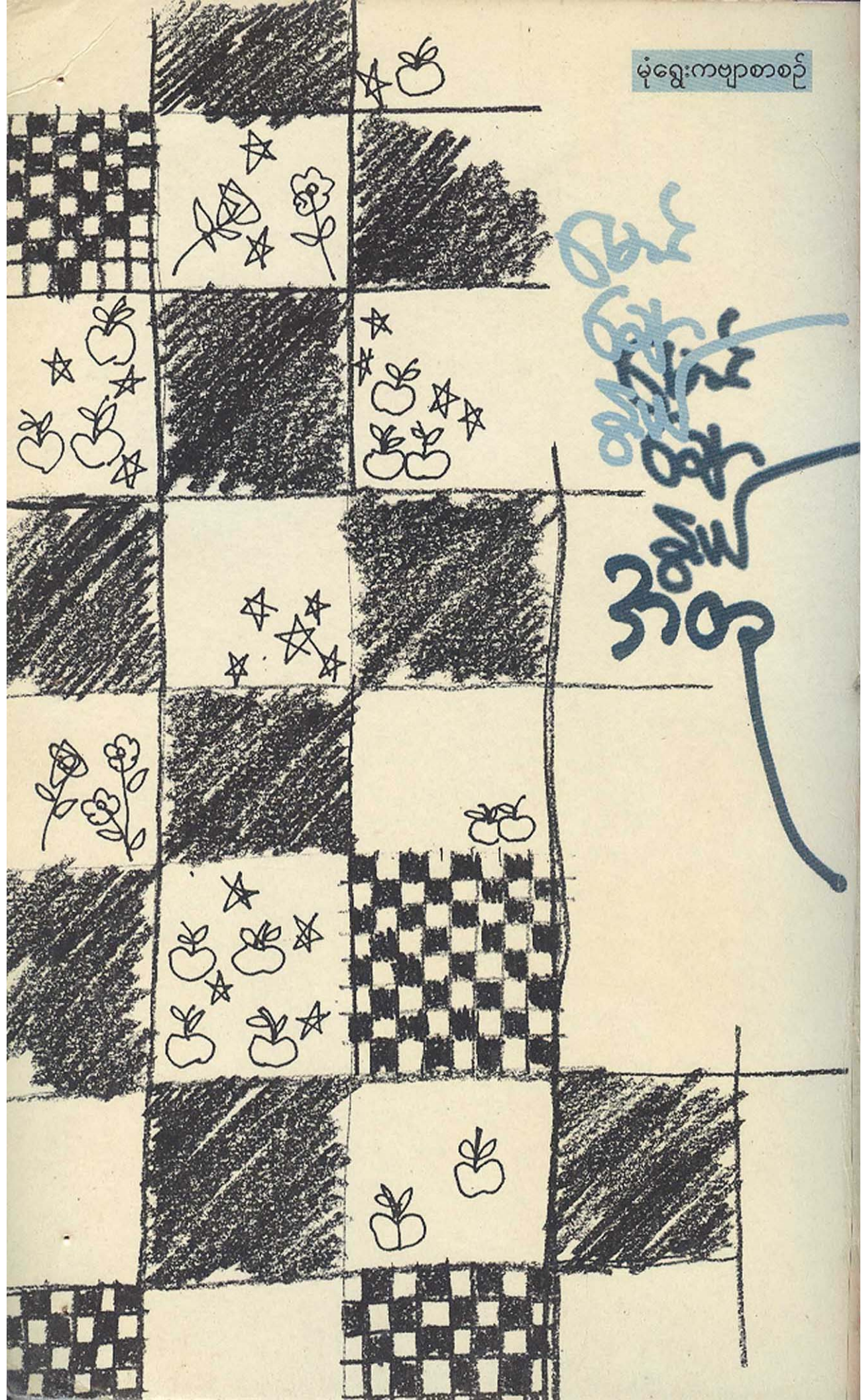
ဝေါဟာရနှင့် ဒဿန

ပါ ရ ဂ

မုံရွေးကဗျာစာစဉ်